

Sygn. akt: I C 1483/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	Aneta Rodak

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2020 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) SA (...)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. na rzecz powódki A. K. kwotę 2.500 zł (słownie: dwa tysiące pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala

III. Nakazuje ściągnąć od powódki A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Krośnie kwotę 993,13 zł (słownie: dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy złote i 13/100) tytułem brakującej zaliczki na poczet bieglego

IV. Zasądza od powódki A. K. na rzecz pozwanego (...) S.A. kwotę 334,45 zł (słownie: trzysta trzydzieści cztery złote i 45/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sędzia:

Sygn. akt I C 1483/18

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 22 października 2020 r.

Powódka A. K. pozwem z 17.08.2018 r. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., kwoty 9.500 zł, tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.08.2018 r. do dnia zapłaty, kosztów procesu oraz dopuszczenie zawnioskowanych dowodów.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 01.08.2017 r. uczestniczyła w wypadku drogowym, spowodowanym przez osobę posiadającą ubezpieczenie OC u strony pozwanej. Bezpośrednio po wypadku z uwagi na dolegliwości bólowe odcinka C kręgosłupa, cierpięcie lewej ręki, udała się do lekarza, który po przebadaniu przepisał jej stosowne

leki oraz skierował na dalsze leczenie do Poradni Chirurgicznej i Neurologicznej. Nadto musiała nosić kołnierz ortopedyczny. Leczenie kontynuowała w Poradni Neurologicznej oraz zasięgnęła porady lekarza z zakresu chirurgii ogólnej. Leczenie w Poradni trwało ok. 1-go miesiąca. Korzystała również z zabiegów rehabilitacyjnych w okresie od 23.10.2017 r. do 03.11.2017 r.

Po wypadku życie powódki uległo zmianie. Dolegliwości bólowe odcinka C kręgosłupa, barku nie mogła samodzielnie wykonywać nawet najprostszych czynności dnia codziennego. Uskarżała się przez dłuższy czas na dokuczliwy ból kręgosłupa szyjnego, barku tylnej części głowy. Zakres doznanych cierpień fizycznych oraz negatywnych przeżyć odbiło się na jej zdrowiu psychicznym – przez okres tygodnia od wypadku miała problemy ze snem, stała się nerwowa, niespokojna, miała zmiany nastroju, odczuwała nadmierną czujność i strach przed kolejnym wypadkiem.

Szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 36 zł tytułem odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, dopuszczenia zawnioskowanych dowodów.

Pozwany wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, mając na uwadze przedłożoną dokumentację medyczną, okoliczności zdarzenia z dnia 01.08.2017 r. oraz naocznych badań lekarskich, wypłacił powódce kwotę 500 zł, tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana uznała, że powódka w powyższym zdarzeniu nie odniosła obrażeń, które pozostawiłyby trwale następstwa. Ustalono u niej 0% uszczerbku na zdrowiu i wypłacona kwota w pełni rekompensuje następstwa przedmiotowego zdarzenia

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

W dniu 01.08.2017 r. doszło do wypadku drogowego, spowodowanego przez osobę posiadającą ubezpieczenie OC u pozwanego. Sprawca zdarzenia najechał na tył samochodu, którym się poruszała, jako pasażerka. W czasie zdarzenia miała zapięte pasy. Bezpośrednio po wypadku, będąc w szoku wróciła do domu. Jednakże z powodu nasilającego się bólu głowy, problemu ze snem, udała się do lekarza rodzinnego, który skierował ją do neurologa i chirurga. Lekarz z Poradni Chirurgicznej rozpoznał skręcenie kręgosłupa szyjnego i otrzymała wniosek na kołnierz ortopedyczny. Równolegle powódka podjęła leczenie w Poradni Neurologicznej, gdzie wykonano rtg kręgosłupa szyjnego, w opisie którego stwierdzono odprostowanie lordozy szyjnej z płytką patologiczną kifozą, zwężenie przestrzeni międzykręgowych c4-C7- wielopoziomowa dyskopatia.

A. K. kołnierz ortopedyczny nosiła przez okres dwóch tygodni. Odbyła również jeden cykl zabiegów rehabilitacyjnych w okresie od 23.10 do 03.11.2017 r., na które skierował ją lekarz rodzinny.

Powódka uskarżała się na ból kręgosłupa, głowy, który odczuwa po dzień dzisiejszy. Na początku miała problemy z wykonaniem podstawowych czynności życia codziennego – np. miała problem z rozczesaniem włosów i ich związaniem. Zwykle prosiła o pomoc swoją mamę. Zażywała środki przeciwbólowe zapisywane przez lekarza. Przed wypadkiem zajmowała się opieką nad starszą osobą. Po wypadku robiła jedynie zakupy, a żeby rozpalić w piecu musiał przyjechać syn tej osoby, bo ona sama nie dała rady tego zrobić.

Skutki wypadku odbiły się na jej stanie psychicznym. Odczuwa silny lęk przed prowadzeniem samochodu, szczególnie jako kierowca, panikuje na widok białego tira, pocą się jej ręce, woli jeździć autobusem niż samochodem. Jeśli nie jest zmuszona, to nie prowadzi.

Przed wypadkiem była osobą w pełni sprawną, jej pasją była jazda rowerem i przed wypadkiem jeździła bardzo często. Obecnie nie jest to tak możliwe, bo ma problemy z odwróceniem się, obserwowaniem, czy coś nie nadjeżdża, zwłaszcza jeśli chodzi o lewą stronę, tak jakby ją coś blokowało i musi się zatrzymać czy coś za nią nie jedzie.

Mimo, że leczenie zostało zakończone, to w dalszym ciągu skarży się na skutki wynikłe z wypadku.

Dowód :

1. odpis oświadczenia – k. 7;
2. odpis historii choroby – k. 8-11;
3. odpis historii choroby poradni chirurgii ogólnej – k. 12-13;
4. odpis historii choroby poradni neurologicznej – k. 14-15;
5. odpis zaświadczenia z 03.11.2017 r. – k. 16;
6. akta szkodowe – k. 25;
7. zeznania powódki – k. 97/2-98;

Biegła z zakresu chirurgii J. W. (1), biegły z zakresu neurologii – J. B. (1) oraz biegły ortopeda W. T. (1), po przeprowadzeniu badania powódki oraz w oparciu o zgromadzony materiał nie stwierdzili u niej trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Biegła chirurg stwierdziła, że powódka bezpośrednio po wypadku wymagała, przez okres dwóch tygodni chodzenia w kołnierzu szyjnym w celu zmniejszenia dolegliwości bólowych, co powodowało uciążliwość ze względu na ograniczenie ruchomości kręgosłupa. Zgłaszane dolegliwości miały związek przyczynowo – skutkowy ze zdarzeniem z dnia 01.08.2017 r. i mogły zostać wzmocnione przez zmiany dyskopatyczne w kręgosłupie szyjnym.

Biegły psycholog P. S. (1) stwierdził nieprawidłowości w życiu emocjonalnym powódki – w wyniku wypadku pojawiły się u niej zaburzenia lękowe pod postacią (...) zespół stresu pourazowego, którego nasilenie, pomimo upływu dwóch lat od wypadku, pozostaje wciąż na podobnym umiarkowanym poziomie. Aktualny stan psychiczny A. K. różni się od stanu przed wypadkiem – zmiana ma charakter niekorzystny dla niej i powoduje cierpienie i obniżenie jakości życia, jednak w ocenie biegłego nie ma ona charakteru trwałego i istnieje prawdopodobieństwo powrotu do równowagi psychicznej pod warunkiem odbycia stosownej terapii pod opieką lekarza psychiatry i jednoczesnego wsparcia psychologicznego

Dowód :

1. opinia biegłego J. B. – k. 45;
2. opinia biegłego P. S. – k. 46-47;
3. opinia biegłej J. W. – k. 48;
4. opinia biegłego W. T. – k. 63-69;

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki. Dotyczyły one okoliczności wypadku z dnia 01.08.2017 r., poczucia krzywdy, bólu i cierpienia, jakich doznała powódka po tym zdarzeniu, jej samopoczucia, lęków. Sąd przeprowadził także dowód z dokumentów w postaci akt szkodowych, autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez strony.

Dowody z dokumentów nie budzą żadnych zastrzeżeń, co do ich rzetelności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony, dlatego Sąd dał im wiarę. Również zeznania powódki zasługują na wiarę, gdyż są zbieżne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Opinie biegłych J. B. (1), W. T. (1), J. W. (1) i P. S. (1), są logiczne, fachowe i również zasługują na wiarę.

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 kc).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, co do zasady lecz, co do wysokości dochodzonego roszczenia. Jej zdaniem zakres obrażeń, jakich doznała powódka nie spowodowały trwałego, czy długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a dotychczas wypłacona kwota 500 zł w pełni rekompensuje doznaną przez nią szkodę.

W przypadku naruszenia czynności narządu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 kc). Przepisy kodeksu cywilnego nie precyzują kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. Na podstawie jednak orzecznictwa Sądu Najwyższego i ustaleń doktryny wskazać należy, że są nimi: rozmiar cierpień, ich intensywność, trwałość, nieodwracalność, przebieg leczenia i jego skuteczność, utrudnienia, jakie doznany uszczerbek powoduje w życiu codziennym (por. wyrok SN z dnia 4.07.1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, z.4, poz. 71, wyrok SN z dnia 22.06.2006 r., II CK 392/04 LEX nr 177203). Zadośćuczynienie ma być odpowiednie. Nie może być ono wygórowane i prowadzić do wzbogacenia się strony. Jednocześnie musi stanowić dla powoda realną wartość ekonomiczną, dostosowaną do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie (np. wyrok SN z dnia 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, poz. 105, wyrok SN z dnia 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA z 1966, poz. 92).

Zdaniem Sądu, odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 3.000 zł, a mając na uwadze wypłaconą już przez stronę pozwaną kwotę 500 zł, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.500 zł, tytułem zadośćuczynienia (pkt I).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia uznał, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, że będzie ona stanowić pełną rekompensatę za doznaną krzywdę, a równocześnie nie jest ona wygórowana. Kwota ta jest, bowiem dostosowana do negatywnych skutków, jakie powódka odczuwa do dnia dzisiejszego, chociażby ból głowy kregosłupa, lęk przed jazdą samochodem.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone (pkt II).

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 kpc.

Powódka w swoim żądaniu utrzymała się w 26%.

Na koszty postępowania złożyło się – opłata sądowa od pozwu w kwocie 475 zł, koszty opinii biegłych 1.593,13 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda 1.817 zł i pozwanego 1.817 zł.

Powódka poniosła koszty w łącznej wysokości 2.892 zł (opłata sądowa od pozwu – 475 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych – 600 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 1.817 zł). Koszty zaś, jakie poniósł pozwany to 1.817zł (wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa).

Mając powyższe na uwadze, nakazano ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Krośnie od pozwanego kwotę 993,13 zł, tytułem brakującej zaliczki na poczet opinii biegłych (pkt III) oraz zasądzone od pozwanego na rzecz powódki kwotę 334,45zł, tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania (pkt IV). Sędzia :

zarz./

1. (...)

• (...)

2. cal 14 dni.